

közreműködésével párosítva, — mint amilyen volt Flaxman, — tovább tanult, írt, agítált, míg végre az angol királyi tudományos akadémia is tagjává választotta.

Jellemző különben, hogy az oroszok nem bíztak a Williamson által kiderített evőkészlet fennmaradásában, tekintettel Katalin cárnőnek arra a szokására, hogy cselédségéhez, ha haragba hozták, porcellánt vagdosott.

Egy másik jellemző körülmény, hogy az összes darabokra zöld béka van nyomtatva célzással a rendeltetési helyre, melyet általában „La Grenouillère”-nek neveztek Katalin cárnő idejében, most pedig a Czarszkoje Zélo palotának egy részét képezi.

Williamson dr., az érdekes evőkészlet fölfedezője, mint műértő és műkritikus egész világon elismert nevet vívott ki magának. Számos jeles könyvet írt művészi és iparművészeti kérdésekről s ő készítette el a dús-gazdag amerikai Pierpont Morgan híres miniatűr-gyűjteményének rendszeres katalógusát is. Legújabb fölfedezéséről szintén önálló kötetet fog kiadni, mely egyúttal a cári gyűjtemény legbecsebb darabjainak reprodukcióját is fogja tartalmazni.

ÚJ TAGOK. Lapunk legutóbbi számának megjelenése óta a következő új tagok léptek az Orsz. Magy. Iparművészeti Társulat rendes tagjai közé: Állami Darnai Múzeum, Sümeg, Bárány László, tervező, Budapest, Baráth István iparm. növ., Budapest, Beck Antal, építész, Budapest, Becjcy Gyula, asztalos, Győr, Bokor Irma rajztanárnő, Pozsony, Csorna Dező, ökl. építész, Budapest, dr. Döry Ferenc, orvos, Nagyvárad, Gara Géza, droguista, Budapest, Gombássy Anna, Budapest, Hódászy Gábor, Budapest, Imre Gábor, iparm. növ., Budapest, Iványi Kálmán, bankhivatalnok, Szabadka, Kemény Emil, iparművész, Budapest, Lenz Sándor, építőmester, Kaposvár, Monori áll. polg. fiú- és leányiskola, dr. Marton Andor, Magyaróvár, dr. Neufeld Józsefné, Besztercebánya, Petten Sandor, iparm. növ. Budapest, Schermann Albert, festő, Bpest, Staibl Juliska, tanítónő, Marosvásárhely, dr. Tonelli Sándor, az Orsz. Iparegyesület m. titkára, Budapest, összesen 22 új tag. — Új alapító tag: Karcag István, Keszthely.

PÁLYÁZATOK.

A KÉZIMUNKA TERVEKRE kiírt pályázatot, mint múlt évi 10. számunkban jeleztük, az Orsz. Magyar Iparművészeti Társulat bíráló-bizottsága a karácsonyi ünnepek előtt döntötte el és csak több napig tartó munkával volt képes a beérkezett óriási anyagot, 253 pályázótól 910 különféle pályamunkát, elbírálni. A bizottság 71 tervet vásárolt meg összesen 2500 koronáért. A megvett tervek szerzői a következők: Abos Brunó, Ács Lipót, Angyal Géza, Baráth István, Bertalan Vera, Bokros Ferenc, Bükkerti Mariska, Dobránszky Mária, Dörre Ida, Engel Árpád, Ferenczy Magda, Gráf József, Gruber Hedvig, Holló Gazdag János, Imre

Gábor, Karády Etel, Kemény Emil, Killer Jolán, Klein Mór, Laucsek Irén, Lázár Györgyi, Márkus Erzsébet, Meyer Antal, Nagy Sándorné, Örkény és Szendrői, Pákozdy Elza, Pesthy Margit, Petten és Kovács, Potoczky Mártha, Schöntheil Irén, Szabó Júlia, Szalay Ilonka, Szekeres Béla, Szilasi József, Tar Antal, Töttössy Edith, Undi Carla, Undi Mariska, Varga Ibolya, Warga Irén.

Az összes pályamunkákat (a munkáslakás berendezésére hirdetett pályázatra beérkezett pályaművekkel együtt) a társulat január hó 5-étől kezdve a hónap végéig kiállította az Iparművészeti Múzeum földszinti csarnokában és azok megtekintésére külön is felhívta az érdekelteket kézimunka-kereskedéseket és a divatlapok szerkesztőit, figyelmükbe ajánlva egyúttal, hogy a díjazottakon kívül még számos művészi értékű terv van a pályamunkák közt, amelyeknek megszerzése a kézimunkaiparnak művészi irányban való fejlesztése érdekében kívánatos.

PÁLYÁZAT SERLEGRE. A Steindl-céh általános nyilvános pályázatot hirdet céh-serleg tervrajzára a következő feltételek mellett.

1. Tervezzenek serleget, melynek az a célja, hogy Steindl Imrének, az Országház építőjének emlékére tartandó ünnepi lakomán használják.

2. Arra való tekintettel, hogy Steindl előszere-ttel a középkori építészeti stílusokat művelte, kívánatos, hogy az emlékének szánt serleg is alapformájában a középkori ilyes ötvösmunkákra emlékeztessen. Azonban nem szükséges, hogy a tervező szolgailag utánozza a középkori stílusok formanyelvét, sőt óhaj-tandó, hogy egyénisége a megszabott határok között szabadon érvényesüljön.

3. A serleg magassága (esetleges fedelével együtt) mintegy 35—40 cm legyen. A Steindl-céh ezüstben akarja az arra alkalmas tervet megvalósíttatni. Aranyozást, zománcot, esetleg drágaköveket is lehet alkalmazni a pályaműven.

4. A serlegen a következő felírásokat is kell alkalmaznia. És pedig:

a) Steindl-céh. Alapított 1891;

b) Steindl Imre építész, 1839. október 29—1902. augusztus 31.

c) ezeken kívül megfelelő helyet kell fenntartani a céh elnökeinek névsora számára.

5. A tervezeteket eredeti nagyságú árnyékos rajzban vagy plasztikusan (agyag, plasztilin, gipsz) lehet elkészíteni. Elengedhetetlen feltétel az, hogy a rajz vagy a plasztikus mintának kidolgozása annyira szabatos legyen, hogy annak nyomán közvetlenül lehessen megvalósítani a tervezett serleget. A szükséghez képest egyes részletek külön megrajzolandók.

6. A jogos művészi igényeknek és a pályázat feltételeinek megfelelő tervek jutalmazására a Steindl-céh három pályadíjat tűz ki és pedig:

I. díj 400 korona,

II. „ 200 „

III. „ 100 „

Ezekon kívül két 50 koronás díj tervek megvásárlására fordítható.

7. A pályázat titkos. Ennélfogva lássa el a pályázó pályaművét jelígyével és ugyanazzal a jelígyével ellátott zárt borítékban csatolja nevét és lakása címét.

8. A pályázaton csak magyar állampolgár vehet részt.

9. Amennyiben a pályázat bíráló-bizottsága valamely pályadíjnak kiadását bizonyos feltételhez kötné, pl. hogy a pályázó tervét módosítsa, akkor az illető köteles a bíráló-bizottság kívánságának záros határidő alatt eleget tenni, különben a pályadíjtól eszik.

10. A pályaműveket 1910. április hó 5-ére, déli 12 óráig be kell küldeni az Orsz. M. Iparművészeti Társulat igazgatóságához (IX., Üllői-út 33—37.).

11. A pályázatot kilenc tagú bíráló-bizottság dönti el. Elnöke: Alpár Ignác; tagjai: Bachruch Károly, Fittler Kamill, Györgyi Kálmán, Herpka Károly, Maróti Géza, Róth Miksa, Steiner Ferenc és Vajda Zsigmond; jegyzője: Hauswirth Ödön. Határozathozatalhoz legalább 6 tag jelenléte szükséges.

12. A pályadíjjal jutalmazott tervek tulajdonjoga, beleértve a sokszorosítási jogot is, a Steindl-céhet illeti meg.

13. Valamennyi pályamű legalább három napig kiállítandó az Orsz. M. Iparművészeti Múzeumban.

Budapest, 1910. január havában.

A STEINDL-CÉH ELNÖKSÉGE.

A „MŰVÉSZET“ szerkesztősége, Kner Izidor gyomai könyvnyomdász megbízásából, pályázatot hirdet egy nyomdajel és egy kiadói jelvény rajzára, mely 1. évi április hó 1-én jár le. A pályázat részletei megtudhatók a „Művészet“ szerkesztőségétől (Budapest, VI., Andrásy-út 10.).

PÁLYÁZAT ÉREMRE VAGY PLAKETTRE.
Az „Éremkedvelők Egyesülete“ alábbi feltételekkel nyilvános pályázatot hirdet egy oly éremre vagy plakettre, mely az egyesület által 1910. évre kiosztandó tagilletmény céljainak megfelel.

A pályázatban való részvétel a magyar állampolgársághoz van kötve.

Az érem vagy plakett egy vagy két oldalú lehet s tárgyát az alkotó művész szabadon választhatja.

A tervezetnek gipsz- vagy agyagmintája, mely legalább is részben kidolgozandó, hogy a művész technikai készültsége megállapítható legyen, jelígis levél kíséretében legkésőbb 1910. évi február hó 10. napjának déli 12 órájáig Csányi Károly tanár úrhoz, az Országos Magyar Iparművészeti Múzeum igazgatójához (IX., Üllői-út 33—37) nyújtandó be.

A választmány a következő pályadíjak odaítélés tekintetében 1910. március 1. napjáig fog határozni:

I. díj: külön kötendő szerződés alapján kivétel s ennek folyományaképpen a tagilletmény céljaira rendelkezésre álló 1800 koronának azon része, mely az elkészítési, sokszorosítási és szétküldési költségek levonása után fenmarad.

II. díj: 400 korona

III. díj: 200 korona.

A díjak csak feltétlen művészi értékkel bíró pályamunkáknak adhatnak ki, a választmány jogában áll tehát a pályázat meddő volta esetén a díjak odaítélését mellőzni avagy csupán a második vagy harmadik díjat kiadni.

Budapest, 1909. december 24.

ÉREMKEDEVELŐK EGYESÜLETE.

MÚZEÁLIS ÜGYEK

A MŰ- ÉS RÉGISÉGGYŰJTŐK és gyűjtemények körülményeiről az amerikai „The Nation“ figyelemreméltó cikket közöl, amelynek lényege a következő. Az utolsó tíz esztendőben a régi művészeti tárgyak ára megnégyszereződött; olyan műtárgyaknál, amelyek gyűjtők részéről keresettek, az áremelkedés még sokkalta nagyobb. Előidézője ennek az új gazdag gyűjtők taktikája, illetőleg a taktika-hiánya; de az egész jelenséget mégsem csak ez érdekeltnek kell tulajdonítani. Óriási árak uralkodnak ama régiségkereskedésekben is, amelyeknek küszöbét a nagy gyűjtő sohasem lépi át. Minél ritkább a műtárgy, annál inkább emelkedik ára és a kereslet. Kisebbség régiségkereskedők oda nyilatkoznak, hogy az ez üzletben való részvételük körülbelül még tíz évig tart; és akkor végük lesz. Némelyek közülök a kétes üzlettel elfordulva, a hamisítványok kereskedésével foglalkoznak; körültekintőbbek a modern művészetre vetették magukat. Közben mind többet keres a gyűjtő és mind kevesebb lesz a található műtárgy. Európában kevés az olyan hely, amelynek ezen a téren összeköttetése ne lenne Londonnal és Páriszal; de mindenütt ugyanaz a helyzet: felkutatni való már nem akad. Ennek a hiánynak több oka van; mindenekelőtt a múzeumok állandó szerzés-akciója és a gyűjtők az a dicsérendő tendenciája, hogy gyűjteményeket nyilvános gyűjteményeknek ajándékozzák. Ily módon évente ezer és ezer műtárgy a nyilvános vásárt kikerül. Európában jelenleg már csak kis számban vannak olyan gyűjtemények, amelyekről feltehető, hogy dobra kerüljenek. Az óceánon túl biztosra vehető, hogy régi mesterek körülbelül ezer kiváló képe magánbirtokban van, eme ezer közül már alig a harmadrész kerül valamikor eladásra; a többi mind vagy ajándékozás vagy hagyaték révén nyilvános gyűjtemények birtokába jutott.

Ami a régiségek bevitelét illeti, annak tulajdonképpen már vége van. Leggazdagabb források azelőtt az elnyomott kolostorok voltak, amelyeknek most elszórt kincseit már múzeumok vagy gyűjtemények bírják; ott voltak még a templomok is, amelyeknek kincseik eladását a törvény most megtiltja; és ott voltak a magánképtárak, amelyek kevés kivétellel vagy úgylis egészen el vannak adva, vagy hátramaradt részük valamely törvény által továbbra már el nem adható; és végül ott voltak még a magán- vagy tiltott ásatások, de most azoknak is lejárt az ideje, amennyiben korlátok közé vannak szorítva. A múzeumok- és nagy magángyűjteményeknek ezek voltak forrásai eddig.

Bizonyos, hogy az antik műtárgyaknak még sokáig nem lesz vége; de vásárra kerülők már nincsenek. Egiptomban minden évben új felfedezéseket tesznek; Turkesztán homokdombjai régi civilizációk maradványait szolgáltatnak; Persia és Babilonia csak felületesen vannak átkutatva, de sőt a görög gyarmatvárosok is Ázsiában és Afrikában legnagyobb részben csak

a tájékozásig menő munkának voltak alávetve. És mindennek dacára a nyílt vásárnak mindabban ami még onnan majd előkerül, része nem lesz; nyerők a lokális múzeumok lesznek, senki más.

A jelen viszonyok között a vesztes fél tehát az újonnan alakuló múzeumokból és a szerényebb gyűjtőkből áll. A régiségkereskedőt nem sokat kell sajnálnunk; ő talál más üzletet is; sőt a milliomos gyűjtő is csak megvan azért, pénzt másra is majd csak ki tudja adni. Szenvedő vagy vesztes a szerényebb viszonyú gyűjtő lesz; de még ő is segíthet baján cseréléssel, kisebb árverésen való részvétellel, ahol a nagy gyűjtő meg sem jelen. Legrosszabbul áll az újonnan alakuló gyűjtemény, amilyen tengeren túl sok van. Ezek pl. az antikokat vagy óriási áron kénytelenek venni, vagy megszerzésükről eleve lemondanak. Tényleg a versenyen ma csak nagyon jól dotált múzeum vehet részt; kisebb gyűjteményeknek nem marab egyéb hátra, mint hogy a jelen művészetére szorítkoznak vagy kisebb gyűjteményeket vásárolnak, amelyeknek inkább régészeti mint művészeti becsük van. Az amerikai legtöbb gyűjtemény erre van utalva. Ezért annak a múzeumnak, amely teheti, kettős kötelessége, hogy a régi művészet legjobb példáit szerezzék meg.

AZ ORSZ. M. IPARMŰVÉSZETI MÚZEUM
1910. évi ismeretterjesztő előadásainak sorozata a következő: Január 5-én és 8-án, gróf Vay Péter: A spanyol iparművészetről; január 15-én, Sárosi Bella: A divat története; január 22-én, Tonelli Sándor: A bosnyák iparművészetről; január 29-én, Nádat Pál dr.: Az angol szociális művészetéről; február 5-én, Novák József: A rajzolás és festés történelmi fejlődése; február 12-én és 19-én, Radács Jenő: Néhai Pálffy János gróf műkincsei; február 26-án, Csányi Károly: A modern porcellán; március 5-én, Czako Elemér dr.: A biedermeier-izlés alkotásai; március 12-én, Éber László dr.: Theophilus presbyter és a középkori iparművészet; március 19-én, Gróf István: A palóc népművészet. Az előadásokat mindig d. u. 5 órakor kezdik. Belépődíj nincsen.

HIRES GYÓGYSZERTÁRBERENDEZÉS AZ IPARMŰVÉSZETI MÚZEUMBAN. Az Iparművészeti Múzeum igazgatósága megszerezte a múzeumnak a községi belvárosi gyógyszertár berendezését, mely 1681-ben készült az ottani jezsuiták klostromában. A jezsuiták házi gyógyszertára részére készült, almafából s a hagyomány szerint maguk a jezsuiták faragták. 1775-ben elárverezték a berendezést, amely 4500 forintért került az akkori belvárosi gyógyszertár tulajdonosának birtokába s azóta tulajdonosról-tulajdonosra szállt. Néhány évvel ezelőtt Jenő királyi herceg akarta megvenni a berendezést a Johannita-rend házi gyógyszertára részére, de az akkori tulajdonos nem akart megválni tőle. Azóta berlini, párisi, bécsi múzeumok igazgatói és műértő magánosok versenyeztek birhatásáért, de nem sikerült megszerezniük. Az elmúlt nyáron Trstyánszky Károly gyógyszerész birtokába került a gyógyszertár, aki is az egészet átépítteti és átalakíttatja s a régi berendezést felajánlotta az Iparművészeti Múzeumnak, mely azt megszerezte egykorú „alt Wien“ tégelyeivel, opálúvegeivel, kőcserepeivel, fatégelyeivel, rézmozsaraival és olajfesményeivel együtt.

A berendezést március hónapban szállítják el Kőszegről a fővárosba, ahol is az Iparművészeti Múzeum földszintjén egy, a régéhez teljesen hasonló helyiségben helyezik el.

KIÁLLÍTÁSOK

OSZTRÁK IPARMŰVÉSZETI KIÁLLÍTÁST
rendezett a bécsi iparművészeti múzeum hosszabb szünet után, mely 1909. november hó elején nyílt meg. A múzeumnak nemrégiben felépült tágas toldaléképülete kiválóan alkalmasnak bizonyult időleges kiállítások rendezésére, mert benne könnyű szerrel el tudtak helyezni 44 szobaberendezést s ezenkívül a világos nagy udvar, a folyosók s néhány terem maradt egyes kiállítók munkáinak befogadására. A kiállítás átlagos hatása elég kedvező; a múzeum igazgatósága ez alkalommal a kelendőbb és a társadalom szélesebb rétegeinek megfelelő munkák bemutatására törekedett, s ezt a célját el is érte.

RÓMA. Az olasz királyság jubileuma alkalmára Rómában több kiállítást rendeznek, melyek a művészetnek egész birodalmát felölelik. Egy nagy épületkomplexumban a Borghese- és Papa Giudio-villák között nemzetközi művészeti kiállítás lesz; más helyen újkor építészeti (luxusépületek, bérházak és munkáslakások) mutatnak be. Nagy terjedelemmel terelve van véve egy régészeti kiállítás, aztán egy a középkor és a renaissance művészetét felölelő kiállítás rendezése. A mostani műkiállítási épületben pedig egy az utolsó 50 évet felölelő retrospektív művészeti kiállítást rendeznek. A kiállítások 1911. februártól októberig tartanak. A f. évi január hó 3-án tartott magyar minisztertanácson elhatározták, hogy a kiállításon Magyarország hivatalosan vesz részt. A magyar osztály kormánybiztosává Miklós Ödön főrendiházi tagot, az 1900. évi párisi világkiállítás volt kormánybiztos-helyettesét nevezték ki.

BRÜSSZEL. Az 1910. évi brüsszeli világkiállításon a nemzetközi műkiállításon kívül egy különleges osztály is lesz, amely Albert főherceg és neje Izabella korszakát (Rubens, Van Dyck, Jordaens, Hals, Orlando de Lasso etc.), illetőleg egész művészetét mutatná be.

MILANO. Az izléstelenlégek stuttgarti kiállításának máris van hatása. Ugyanis legközelebb Milánóban nyílik meg a „nem szép“-nek és izléstelennek ilyen kiállítása. Ennek egy külön részében oly dolgok lesznek, amelyeknek elkészítése az elért eredménnyel fordított arányban áll; mint például arcképek postabélyegekből (l), házak gyufaskatulyákból s több efféle szörnyűséges dolog.

MÜNCHEN-ben ez idén nagyszabású mohamedán művészeti kiállítás lesz, amelyen a mohamedán vallású népek régi és újabbkori művészeti alkotásait mutatják be. A kiállítást a Theresienhöhe-n levő új kiállítási parkban rendezik.

MITIUS OTTO: Fränkische Lederschnittbände des XV. Jahrhunderts. Ein buchgeschichtlicher Versuch, mit dreizehn Tafeln. Leipzig 1909. Rudolf Haupt. VIII. 44 l. 8° M. 6.

Nemcsak a gyűjtők és amatőrök, de a nagyobb közönség érdeklődése is mind fokozottabb arányokban fordul újabban a könyv mint iparművészeti termék felé. Különösen a kötés és az „ex libris”-ek tekintetében az izléstelenség hosszú éveken át tartó uralmát művészebb felfogás kezdi mindenütt felváltani. Kiadók és szerzők vetekednek abban, hogy minél több gondot fordítsanak könyveik kiállítására, viszont a könyvkedvelők ez irányban táplált igényeinek emelkedése új lendületet ad e fontos műiparágának is.

Az a törekvés, mely a könyv szellemi tartalmának megfelelő külsőt is igyekszik biztosítani, oly régi, mint maga a könyvnyomtatás mestersége. Mítius Ottó, erlangeni egyetemi könyvtáros műve azonban részletesebb világításba helyezi e tekintetben a középkor kezdő korszakát. A XIV. és XV. századból eredő bőrvágású kötések tudvalevőleg úgy rajz, mint technika szempontjából a legszebb könyvtáblák közé tartoznak. A díszítmények szabadkézzel, késsel vannak ezeknél a bőrkötésbe vésvé. Már ebből is látszik, hogy a szép kivitel nemcsak ügyességet és gyakorlottságot tételezett fel, hanem finom művészi érzéket is a tárgy, a kompozíció és a térbeosztás követelményei iránt, valamint hivatottságot a mintázásban és a relief-kezelésben.

Mily magas tökélyt ért el ez az iparművészeti ág, mutatja már a felületes összehasonlítás is azokkal a préselt bőrtáblákkal, melyek a bőrvágást, idő- és pénzkímélés szempontjából, már korán kezdték kiszorítani. Egy időn át a két irányzat mintha szövetségre lépne egymással, a könyvfedél feltűnőbb és szembeötlőbb része megtartja a bőrmetszeteket, míg a keret a préselt munkával éri be. Ez már határozott esés a művészi kezelésről a gépies kezelésre. De tény az mindamelllett, hogy a régi bőrkötések, a könyv tartalmától eltekintve is, előkelő helyet vívtak ki magoknak a könyvtárak könyvespolcain. Kevés maradt fenn belőlük s újjajikon számlálhatnók meg az összes kultúrállamokban

még létező példányokat, miből elképzelhető, mily nagy értéket képvisel az erlangeni egyetemi könyvtár birtokában található két példány.

Ezek közül a legegyszerűbbek azok, amelyeknél a tükröt könnyedén odavetett s a térbe ügyesen betagozódó lombozat borítja, míg a szél-lécek csak egyszerű ornamentumot mutatnak. Egy másik könyvtáblára azonban már mindenféle állatalakzatok kerültek, groteszk sárkányok, melyek torkaikat tájtják egymásra. Egy lovas is előugrik, két bajvívó pedig egymásra emeli kardját. Emlékeztet Mítius arra, hogy ezek a humoros figurák a műtörténelemből ismert játékkártyából vannak véve, melynek mestere 1466-ban működött s E. S. betűkkel jelezte magát. Eleven jellemzőereje mindenütt nagy elismerést aratott s azért merete megkockáztatni a könyvtábla művésze is, hogy az ördög biblijából kölcsönzött jeleneteket egy szent biblia födelére vigye át.

Jönnek aztán a heraldikai dekorációk, tekintve hogy a tulajdonos jól stilizált címere legalkalmasabb díszül kínálkozott a könyvtáblának, mely egyuttal az „ex libris”-t is helyettesítette. Ilyeneket találunk az erlangeni könyvtár díszkötései közt a Radewitz, Schaumberg stb. családok címereivel, mely családok egyes ivadéka magas egyházi méltóságokat viseltek s így tettek szert válogatott könyvtárra, nemcsak a theologiai és jogi szakkból, hanem a szorosan vett szépirodalmiból is, amelynek egyes darabjai aztán kötésekben tanuságot voltak hivatva tenni tulajdonosaik fejlett műtízléséről.

Otto Mítiusnak az erlangeni könyvkötők kongresszusa adta az eszmét ahhoz, hogy fent ismertetett művét megírja, melyben bár szorosán véve a régi bőrvágási technika tradícióira szorítkozik, azonban más könyvtáraknak idevágó anyagát is felhasználja s minden egyes kötet egész történetét felölelve, vonzó kultúrtörténeti képet rajzol munkája keretében, mely már gazdag illusztrációinál fogva is alkalmas a könyvamatőrök figyelmét magára vonni.

A LILLE-BEN MEGJELENŐ „L'Architecture et la Construction dans le Nord” című, igen előkelő francia folyóirat 1909. decemberi és 1910. januári számaiban „Souvenirs de Hongrie” címen írásban és képekben ismerteti Budapest építészeti nevezetességeit, jellemző szemelvényeket közül a népies művészet köréből, továbbá fiatal építészek terveit és interieur-művészetünk néhány újabb alkotását mutatja be. A rokonszenves hangú és tárgyilagos kritikával megírt közlemények illusztratív anyagát a „Magyar Iparművészet” szerkesztősége engedte át.

